

ren redegøre for, på hvilke vilkår og i hvilken takt en overdragelse af hovedstadsområdets fælles vandforsyninger til hovedstadsrådet vil kunne finde sted.«

Udvalget besluttede at anmode medarbejdere ved Danmarks Forvaltningshøjskole om at bistå udvalget med at kortlægge og analysere forholdene omkring organisationen af fælles vandforsyninger og grundlaget for fastsættelsen af vandpriserne i hovedstadsområdet, samt i denne forbindelse at kortlægge og analysere vandprisfastsættelsens betydning for erhvervsvirksomheder og husholdninger. Disse undersøgelser er herefter gennemført som »Miljøstyrelsens vandprisundersøgelse vedrørende hovedstadsområdet« og fremgår af bilagshæftet II til udvalgets betænkning.

Af undersøgelsen fremgår, at årsafgiften beregnet for et standardforbrug i et enfamiliehus varierede i 1974/75 mellem 50 og 550 kr. inden for hovedstadsområdet. Den gennemsnitlige afgift var for kommunale vandforsyninger 295 kr., for store private vandværker 197 kr., og for små private vandværker 179 kr. Blandt de kommuner, som fik deres vand fra Københavns Vandforsyning, varierede årsafgiften for standardforbrug i et enfamiliehus mellem 246 og 398 kr. – i København var tallet 256 kr.

På baggrund af resultaterne af den gennemførte vandprisundersøgelse vedrørende hovedstadsområdet var det udvalgets opfattelse, at de nuværende årlige udgifter til vandtilførsel må siges at være meget beskedne. Selv om den betydelige spredning af udgifterne på vandforsyningsområdet tages i betragtning, er udgiftsbyrden begrænset, og forskellene bliver betydeligt mindre end mange andre økonomiske forskelle inden for hovedstadsområdet, der f. eks. er betinget af vekslende kommunale og amtskommunale udskrivningsprocenter, forskellige ejendomsvurderinger og grundskyldspromiller m. v.

Uanset dette standpunkt drøftede udvalget forskellene muligheder for at opnå en udligning af priserne på vand i hovedstadsområdet, idet det dog var den overvejende opfattelse blandt udvalgets medlemmer, at en prisudjævning kun med rimelighed kunne foretages i producentledet.

Udvalget har herved lagt vægt på, at der ikke vil kunne opnås ensartede forbrugerpriser på grund af uensartede bidrag til vanddistribution i de forskellige kommuner, ligesom der er uensartet praksis vedrørende opkrævning af afgifter til vandafledning (spildevandsafledning).

Udvalget drøftede endvidere, om der var mulighed for at opnå dels en udligning af produktions-

priserne på vand i hovedstadsområdet, dels en større enhed i planlægning og udbygning, hvis al vandproduktion i hovedstadsområdet blev overtaget af hovedstadsrådet. En sådan overtagelse kunne antagelig kun gennemføres over en årrække, og i første omgang måtte man tænke sig, at hovedstadsrådet alene overtog de største kommunale vandforsyninger.

Der kunne ikke i udvalget opnås enighed om vilkårene for en sådan overtagelse.

Udvalget drøftede endelig en ordning, hvorefter hovedstadsrådet afkøbte vandværkerne i hovedstadsområdet deres produktion til kostpris og videresolgte vandet til kommunerne til en gennemsnitspris. En sådan ordning ville imidlertid dels gøre det vanskeligt at styre en fælles udbygning, dels gøre vandværksejerne mindre interesserede i værkerens drift og dels betyde en meget betydelig administrativ belastning for hovedstadsrådet.

På baggrund af sine overvejelser fandt udvalget det ikke hensigtsmæssigt at gennemføre en overdragelse af hovedstadsområdets fælles vandforsyninger til hovedstadsrådet, ligesom udvalget ikke fandt det nødvendigt, at der blev grebet ind over for de nuværende forskelle i vandpriserne i hovedstadsområdet. *Derimod fandt udvalget det ønskeligt, at der ved revisionen af vandforsyningsloven blev gennemført en sådan forbedring af hovedstadsrådets styringsmuligheder, at man bedre kunne sikre sig en planmæssig udbygning af vandforsyningen og sikre, at ulighederne i vandpriserne ikke blev væsentlig større under den fremtidige udvikling.*

Udvalgets betænkning forelå som nævnt i foråret 1977. Betænkningens kapitel 7, der indeholder udvalgets indstilling og forslag til en lovskitse med bemærkninger, er optrykt som *bilag 1* til nærværende lovforslag.

Indstillingen er i det væsentlige tiltrådt af hele udvalget. Det fremgår dog af bemærkningerne, at der ikke er enighed om forståelsen af bestemmelsen i indstillingens § 13.4. Et flertal af udvalget anfører, at den skadesløsholdelse, som omtales i § 13.4., kun sigter på udgifterne ved den påbudte, nye levering uden for kommunen. Et mindretal, bestående af Københavns, Frederiksbergs og Gentoftes repræsentanter i udvalget, vil derimod forstå skadesløsholdelsen som omfattende alle udgifter ved den nye levering, herunder også udgifterne ved at skaffe vand til den leverende kommune til erstatning for det vand, som leveres ud af kommunen. Det samme mindretal ønsker, at tvivlsspørgsmål efter indstillingens § 15.3. bliver behandlet af en voldgiftsret og ikke af hovedstadsrådet.